

[Dahlgaard.]

kedet er normaliseret, være uafhængig af den konkrete boligudgift og den konkrete boligform.

Det radikale venstre erkender, at problemet om begyndelseslejen i nyt byggeri vil bestå indtil videre, og at det fortsat vil kræve en samfundsmæssig indsats. Vi er rede til fordomsfrit at drøfte de forskellige muligheder for at løse dette problem, både ordninger af den art, som vi i tidens løb har haft, og nye ordninger, der kan tænkes, men vi ønsker som nævnt, at disse drøftelser sker i forbindelse med forberedelserne til en ny, langsigtet boligpolitik.

De principper for en ny, langsigtet boligpolitik, jeg her har antydnet, kan udmøntes på mange måder, og vi ønsker dem inddraget i arbejdet om den fremtidige boligpolitik, og vi ønsker også, at den samfundsøkonomiske sagkundskab under en eller anden form bringes ind i dette arbejde.

Vi tilbyder altså boligministeren saglig medvirken til at nå frem til en ny boligpolitik. Vi gør det i fuld bevidsthed om, at socialdemokratiets og det radikale venstres principielle synspunkter nok er endog særdeles forskellige, men også i bevidstheden om, at der er en videregående interesse i netop i boligpolitikken at nå frem til resultater, hvis holdbarhed under skiftende politiske forhold befolkningen kan have tillid til. Men regeringen må også selv gøre noget for, at den nødvendige tillid kan komme til at præge arbejdet og samarbejdet, og derfor skal jeg til afslutning advare regeringen mod at skabe konfrontationer omkring den videre behandling af de lovforslag, der her er til første behandling.

Arne Larsen: De fire boliglovforslag, vi i dag har til behandling, repræsenterer det, man har betegnet som oprydningsarbejdet efter en fejlslagen boligpolitik, som dels er ført af VKR-regeringen, men som også i høj grad hænger sammen med det boligforlig, som gennemførtes i 1966 af de fire forligspartier, VKR og socialdemokratiet, mens

socialistisk folkeparti på væsentlige områder gik imod. Man håbede og troede dengang, at man havde fundet løsningen på vore boligproblemer, at vi i løbet af 8 år havde fået den ideelle tilstand på boligmarkedet med en væsentlig lavere rente, altså en billigsgørelse af det nye byggeri, havde fundet en tilfredsstillende balance mellem prisen på gammelt og nyt byggeri. Ærede ordførere fra de borgerlige partier fortæller os i dag, at afstanden mellem priserne på gammelt og nyt byggeri i den mellemliggende periode er blevet langt større, end den var i 1966.

Man troede også, at vi i kraft af dette forlig ville have afskaffet bolig mangelen, og at alle borgere kunne få en tilfredsstillende bolig i overensstemmelse med deres indtægter og i overensstemmelse med deres behov. Det var skønne mål og drømme, som ikke gik i opfyldelse, fordi man ikke ville benytte de midler, som bør tages i anvendelse for at opnå dette mål, fordi man i stor udstrækning gjorde boligen og byggeriet til regulator for landets økonomi, fordi man fortsat gjorde boligen og alle dens bestanddele til et førsteklasses spekulationsobjekt uden hensyntagen til den brede befolknings interesser. Derfor kuldsejlede boligforliget, derfor voksede modstanden mod den førte boligpolitik, og derfor måtte socialdemokratiet tvunget af udviklingen gradvis frigøre sig for boligforliget. Derfor fremsatte socialdemokratiet i sin oppositionsperiode mange fornuftige forslag, dels alene og dels sammen med socialistisk folkeparti, og derfor er det ganske klart, at regeringen i dag må indfri disse løfter om en anden og bedre boligpolitik.

Ved dette oprydningsarbejde kan regeringen naturligvis forvente støtte af socialistisk folkeparti, og jeg har forstået på de borgerlige ordførere i dag, at man dels tager afstand fra og dels tager anstand på de forslag, der nu er fremsat, så jeg kan ikke se rettere, end at den eneste garanti, regeringen har for at få sine boligpolitiske tanker og ideer igennem, altså ligger i samarbejde med socialistisk folkeparti. Valget den 21.